

- **RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.349 van 5 januari 2018
in de zaak A. 223.160/X-17.018.**

In zake : Kathy SORGELOOS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Delphine Vandaele
kantoor houdend te 8840 Staden
Diksmuidestraat 33
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Bronders
kantoor houdend te 8400 Oostende
Archimedesstraat 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 september 2017, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de toezichthouder van het agentschap Wonen-Vlaanderen van 17 juli 2017 waarbij het bezwaar van Kathy Sorgeloos “tegen de weigering toewijzing sociale woning door De Mandel” ongegrond wordt bevonden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Anja Somers heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 15 december 2017.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bernard Deltour, die *loco* advocaat Delphine Vandaele verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Clive Rommelaere, die *loco* advocaat Bart Bronders verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Anja Somers heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 23 mei 2017 beslist de raad van bestuur van de sociale huisvestingsmaatschappij Bouwmaatschappij De Mandel om verzoekster de sociale woning te Roeselare, Biezenhof O 12 bus 2, niet toe te wijzen en om het aanbieden van een woning tijdens een periode van één jaar op te schorten. Reden is dat ofschoon zij voorrang in de toewijzingslijst krijgt aangezien haar woning door brand onbewoonbaar werd verklaard, zij een bedreiging vormt voor de fysieke of psychische integriteit van de bewoners. Uit de inzage van het verslag van de gerechtsdeskundige blijkt dat zij zelf verantwoordelijk is voor de oorzaak van de onbewoonbaarheid.

De weigering van de toewijzing van de woning te Roeselare wordt verzoekster betekend met een brief van 2 juni 2017, waarin onder meer wordt vermeld:

“Deze weigering is niet definitief. Wel wordt de toewijzing van een woning één jaar lang opgeschort. Start u met gespecialiseerde begeleiding en loopt dit enkele maanden goed? Dan kan een toewijzing van een sociale woning overwogen worden, maar alleen als blijkt dat u zelfstandig succesvol kunt wonen.”

Verzoeksters “verhaal tegen weigering toewijs Sociale Woning door De Mandel” wordt bij beslissing van de toezichthouder van het agentschap Wonen-Vlaanderen van 17 juli 2017 ongegrond verklaard.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Hoe dan ook kan, gelet op artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing worden besloten op voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring.

5. Wat die voorwaarde betreft, zet verzoekster in het verzoekschrift uiteen sinds de brand in november 2016 met haar partner en twee kinderen in een crisiswoning te wonen te Roeselare. In een crisiswoning kan men zich echter niet installeren zoals men dat kan in een woning die voor een lange periode kan worden gehuurd. Weliswaar ontving verzoekster een uitkering van de verzekeringsmaatschappij voor haar verloren gegane inboedel, “doch zij kan weinig nieuwe spullen kopen, aangezien zij niet weet waar zij zich opnieuw kan settelen”. Tevens betoogt zij dat de woning spoedig opnieuw ter beschikking moet zijn voor andere gezinnen in nood en dat, indien het gebruik van de crisiswoning beëindigd zou worden, zij op straat staat.

6.1. De Raad van State stelt vast dat de bestreden weigering er niets aan veranderd heeft dat verzoekster voort een crisiswoning te Roeselare mag betrekken.

Zoals uit het debat ter terechtzitting bleek, was er zelfs op dat moment nog altijd geen enkele concrete aanwijzing voor dat zij die woning eerlang zou moeten verlaten.

Mocht op zeker ogenblik de dreiging wel reëel worden, dan weze eraan herinnerd dat sinds 2014 de afdeling Bestuursrechtspraak, indien hierom gevorderd, een schorsing “op elk moment” kan bevelen.

6.2. Voorts komt in principe eind mei 2018 de opschorting van de toewijzing van een sociale woning aan verzoekster ten einde, zo dit al niet eerder het geval is.

Uit de brief van de sociale huisvestingsmaatschappij van 2 juni 2017 blijkt immers dat verzoekster het zelf in de hand heeft om de opschortingsperiode van één jaar in te korten. Voorwaarde is dat zij in een traject “gespecialiseerde begeleiding” stapt en dat dit goed loopt.

Of een dergelijk traject effectief is gestart en hoe het verloopt, heeft de Raad van State niet van verzoekster mogen vernemen.

In de gegeven omstandigheden wordt het nadeel dat verzoekster zich vooralsnog niet kan “settelen”, niet geacht zodanig urgent te zijn dat het de schorsing van de bestreden beslissing verantwoordt in afwachting van een uitspraak ten gronde.

7. Samengevat, is de voor een schorsing vereiste spoedeisendheid niet voorhanden.

Deze vaststelling volstaat om de vordering in haar geheel te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf januari 2018, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust